

Bonháj Bóh!

Sy-li spěval,
Pilnje dželaš,
Strowja će
Swójny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spar mérny
Čerstwosé da.

Njeh ty spěvaš,
Swérne dželaš
Wśedne dny;
Džen pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočni ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokréw će. F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa ho kóždu žobotu w Smolerjez knihiczschezeni w Budyschinje a placzi schtwortlétne 2.— hr. bjes porta.

Njedžela Judica.

List na Hebr. 9, 11—15.

„Ta krej a prawdoseż Chrystuža
Je moja draſta pschijtojna;
S tej psched Bohom ja wobſtacž chzu,
Hdyž do njebja nûts poczahnu.“

Najrjeńscha phcha kóždeho woltarja w náschich evangeliſko-lutherských zýrkvach je kóžiž náschego Sbóžnika Jesom Chrysta. Potajinstwo tehole kóžiža jesnacž, je wotyknjeny kónz náschej kóžesčanskeje wucžby, ale hakle žiwjenje a jeho wschelakore wodženja a wojowanja počaža nam, kajku wažnoséz tele snamijo čłowjeskeje słoscze a bójiskeje luboscze sa wschéch spróznych a wobcežnych ludži ma. Kóžek ežlowjekow je w tymle snamjenju žiwych bylo a wumrjelo! „Rjad kražny, phcha kóžesčana, hlaž, kóžiž je kóñesowý.“

Wo kóñesowym kóžižu rěčza tež žłowa lista na ſebrejskich. Drje w nim žłowo kóžiža njenamakaſch. Wón pschiruna starý a nowy žłub, a ma ſtwoje ſpodobanje na tym, so widzi, tak ſu ſu stare snamjenja židovskich Božich žlužbow na ſnitskne duchowne waschnje na horje Golgatha dopjelnile. Tam krawne wopory ſwérjatow — tu ſhwata a droha krej Chrystuža.

Se ſpižaczelom náschego lista chzemý ſebi wospominacž a kóžewicž

móz Chrystuž o weje krwě.

Mý ſo praschamy: S wotkal pschińdze móz tejele krwě? Tak daloko dožaha tale móz?

We wérje židovského luda mějše krej ſwérjatow mulku móz; krej, kótraž pschi woltarju běžesche a ſo na kóžinju žluža a

na wopornu wóžadu krjepjesche, jich wucžiſci. Tak daloko hacž ſo ſ tym psched ſhwatym Bohom ſhibowachu, ſwój hréch ſpósnawachu, po wujednanju wopravdze žadachu; njebě tale móz proſdna myſl. Ale ſchto je kóſlaža a eželaža krej pörnjo kriwi ſwérneje luboſeže polneje wutroby. Neschto wjetſche njenamakſch, džižli krej, hdyž ſo podawa w ſwérnej požluſtchnosézi a ſebje ſabycziwej luboſczi. Tež twoja krej, mój kóžesčano, ma móz, njeh ju pschelijech ſa wýžofi ſamér, njeh ju wutrjebaſch we ſwérnym dopjelnjenju pschiſtluſtchnosézow, we woporniwej luboſczi.

Móz Chrystužoweje krwě ſpósnawach tež na tym, ſo je ſo Chrystuž ſam bjeſe wſchitkeho poroka Bohu woprowaſ. Tajke woprowanje je pola ežlowjekow wjazy abo mjenje winoſte. Nam ſu mužojo ſnacži, kótiž ſu ſtwoje žiwjenje woprowaſi, ale nimo ſwětla nadendžesč neschto ežmowe pola nich a, hdyž wumrěchu, niewumrěchu jenož druhich winy dla, ale tež ſamo ſtwojeje dla. Žow pak je jehnjo bjes poroka, jedyn, kíž ſmě ſ ežlowjekam prajicž: „Schto mjes wami móže mi hréch dovjesež? Žow je rjek, tak ežiſtý kaž heimak žadyn psches ſemju ſchoł njeje. Hdyž ſu druhý ſtwoju krej pscheleli, husto tež čeſczelakomnoſcz aje-pobrachowasche, haj tež hida na druhich ežlowjekow, — ſow pschińdze ſ wutroby, kótraž jenož ſe ſhobuzelenjom a ſ luboſczi, njedžiwaſjo na ſebje ſameho, pukotaſche. Hdyž ſu druhý ſa wótzny kraj wumrjeli, je to ſtajneho wopomnjeza hódne, ale neschto doſtojnische je, hdyž je jedyn ſtwoje žiwjenje ſa zykle ežlowjekwo a ſa najwyskhsche ſubla, duſchow žiwjenje a ſbóžnoséz, podaſ. Haj, Chrystužowa krej jako krej teho, kíž běſche bjes poroka, — džiwo rjeje, ſo ma wóžebitu móz.

K temu pschińdze, ſo dyrbimy wjedžecž, ſo w jeho duſchi węč-

ny duch bydlesche, živjenje s věčného býskeho živjenja a ju zále napjelni. Wot věčného ducha ma drje kózda člostvská duska schřicžku w žebi, ale jow bydli wschitla polnošez teho býstva čelnje. Dokelž bě Žesuš a Boh jene, je Křížtuhový wopor wožebity wopor, jeho krej wožebje mózna. Pschińdže, hdz žměny tak prajicž, se žamžneje wutroby našeho Boha. Dokelž je žo Žesuš do žmijercze podal, je věčne býske myžle wudokanjal. To je hluoke žórlo mož počneje krwě Křížtužoveje.

A hdz žo nětk praschesch: „Kak daloko dožahnje tale móz? Dha šhonisch najprjedy: hacž k trónej a k wutrobi Božej! „Křížtuž je pschischoł, so by wsychschi měschnik byl pschichodných ūblow, a je psches wschitlu a dokonjanischu hetu, kotaž njeje s rukomaj čzinjena, jumu do teho živojateho mitschol.“ So je žo Křížtuž po dokonjanym woporje k žwojemu a k naschemu Wótczej wróćil, je najwschische dopjelenjenje teho, schtož bě židovski wsychschi měschnik kózde lěto činil, hdz nježesche krej woprowaneho swěrjecža do najživjecžischede. Niz psches řemisku živojatnizu do najživjecžischede, ale psches nježesha psched Boži trón, a duchownje pschinježe žwoju krej, duchownje steji tam jačo tón pravoh wsychschi měschnik, kiz chze a žmě člowjetow s Bohom wujednacž. Žeho krej pschipósnaje Boh jako žredk, psches kotaž samóža člowjekojo se žwojeho hréshneho waschnia wuńez a ſvožo namakacž. Žeho krej je ſnamjo psched Bohom, so njeje tele člowjestwo zále ſhubjene, ale so móže žo býskemu živjenju wotwricž. Křížtužoveje krwě dla wérinu, so žwěczi nam s nježesha pscheczelne wóčko Bože. Se ſwonkownym liežbowanjom tutón ſtutk Šbóžnikowym něžo činicž nima, s wutrobu dyrbisich to ſačuwacž, a naſcheje člowjeſſeje ſlōſče a wujednana dla žebi nježer činicž. Dokelž wschitke naſche prozowanja nam nježesha dobycz njesamóža, žo wjeſelimi, so je Křížtužova krej nam rěla hnady, kotaž do najživjecžischede Božej wutroby dónđe.

Na druhim boču pak móžemý tež prajicž: móz Křížtužovéje krwě dožaha do wschedy hlubinow člowjskeho ſtaženja. Wuježicži, kotaž naſch text praji, „naſche žwědominje wot morových ſtutkow, k žluženju temu živemu Bohu.“ Hdž je te městno, hdž žo člowjek žam ſpósnawa, hdž te žórlo, w kotažmž žmě žwoje žwědominje wumyž wot wschedo ſteho živjenja, s kotažmž móz k nowemu živjenju čerpa, k rosumnej Božej žlužbje? Na ſchizu Křížtužowym, w jeho ſrvi, kotaž je w najživěrnisched požluſhnoſci a njeſkonečnej luboſci pschelaš. Spodžiwny wobras je to, hdz ſewjenje živojateho Jana wo thch rěči, kiz žu žwoje drasty wumyli w jehnječzowej ſrvi, ale derje ſnamjeni, schto móžesž pod ſchizom Křížtužowym naſhonicž. Dha budža hréchi, njež žu ſrejčeřwjene, jako žněh běle, dha wožiwja morwa wutroba, a ſlecži horje ſ ſchidkami jako hodler k žlužbje temu živemu Bohu. Njeſabudžny wschał, so taſka Boža žlužba je wotwknjený kónz byl, czehoždla je Žesuš Křížtuž žwoju krej pschelaš. Niz jenož dyrbisich žo dacž wujednacž, ale wumóž, so by nowe ſtvořenje byl, w kotažmž njesamóže hréchi dobywacž.

A ſkonečnje dožaha móz Křížtužoveje krwě psches wschitke čazhy hacž do wěčnoſci. „Wón je wěčne wumóženje namsak.“ Žeho ſchiz a jeho krej njeje dženža po 19 ſtostkami hřichče něžo wot žwoje mož ſhubila a budže pschego na člowjských wutrobach dželacž, je ſhibowacž psched Bohom jich hréchi dla, je ſběhnycž k nowemu živjenju w hnadle. Junfróč je Křížtuž žo podal — ſa wěčne wumóženje. Mý ſhm̄y pak nětk powołani, wot Žesuža tele podacža wuknycž, ale wjele jich je, kotsiž žu ſawěrnje wot njeho wukli. A w pschichodze hinač njebudže. Móz Křížtužoveje krwě psches wschitke čazhy dožaha k požlednej člowjskej wutrobie, kotaž budže na ſemi biež ſawěrnje, krej naſcheho Šbóžnika je wulata, žwjata wěž;

myžlm̄y na to, kotaž doſho živi žm̄y, so jako tajž, kiz powołani žu, to ſhubjene wěčne herbſtwo doſtali.“

Ach ſdžerž naž, Žesu, žwěru
Pschi žwojej ſrvi a žmijercž,
A požylu naſchu wěru,
Hdž na waž chzedža čercž;
Daj, hdž ſe žwěta džem̄y,
So twój raj herbujem̄.
Daj nam žwoj měr, o Žesu.

T. R.

Poſtny ſhēlusch.

Štóž: Martra Boža komž je derje w tebi atd.
Žene pscheju ſej psched wschitkim druhim
Ženu jědž a pieže tu:
W dole ſhysow nochzu ſhodžicž ſ druhim,
Žeho psche wscho ſhubuju.
Na toh' Ženoh' wóčko moje hladá,
W ſrawawnym poczi w žmijertnej čwili pada
Knes na žwoje woblicžo,
Křeluch Wózta wupijo.

Takle hanjeny a wužměſheny.
Knjes naſch kral do wěčnoſcie!
Křjudowaný ſ žmijercž wotžudženy,
Snježe puki ſczepliwe. —
Schto je činiła ta luboſcž žwjata?
„Sa naž“ wschede do čwilow žmijercze data,
Hrěshnižy, to wopomíče!
Křížtužej čescž dawajcze!

Psched wocžonaj dyrbi wón mi wostacž
Čzicže jehnjo Bože žam
Takle ſrwarwy, bledy žmijercž ma doſtacž
Požyscheny na ſchiz ſam
Lacžny bědži žo wo dusku moju,
So by měl ju wěčnje ſa mſdu žwoju.
Šmijercži móz ſa na wěčne,
Doſonjane! woſaſhe.

Sabycž to mi Žesu njedaj ženje:
Mój hréch — twoju ſafļuzbu!
Hdž tu ſhodžach kotaž czi ſaflepjeni,
Vytal, nam'kal žu mje tu.
Dawno hižo ſa mnú žu ty hladak,
Šbóžnož cžinicz mje ſej horzo žadak,
Sa mnje pschela žwoju krej;
Tak nětk ſo mnú derje ſtej!

Ja žym twój! praj ty nětk žwoje „hamjeń“,
Šwěrný Žesu ty žu mój!
Ty žu žwojej ſyrfwje róžkný ſamjeń!
Ja nětk wumóžený twój!
S tobú, dželo, — poradži žo ſtajnje
Budž mi ſtała ſboža, wukhowanje
W živjenju, we wumjecžu,
W wěčnoſci twój wostanu!

J. W.

Wědomoſcž.

Schtož je pschednoschki wucženza profesora Leo Erichsen ſtyschał, je ſ jeho ſlowow wužlyſčał jene doſpolne ſafjudženie

a sacížnjenje teho tak mjenovaného materialismu. A Leo Erichsen licži ho žam do najnowšich wucženzow. Materialism je tón nahlad, so je materia abo to, schtož se žwojimi pječ smyžlami sapšchimijesch, tón jenički ſaložk wscheho býčja a živjenja, zýleho žweta; tež duscha a schtož jej pschilicjisch, njeje ničo druhé hacž materia abo macžisna. Materialismus přeje, so je wscheho wscheho jena duchowna móz. S teho pothadža to živjenje abo tón živjenjanahlad, so se ſemiske jenož ſy a duž w ſemiskim ſa ſemiske jenož ſy a ſo duž ſa to ſemiske ſo jenož ſtaracž trjebasch, a ſo duž to ſemiske wutřebacž móžesč hacž do požlednjeho kaž to chzesch. Podpjeraný a hajeny bu tutón žweta a živjenjanahlad wožebje wot pschirodophytinikow, a tu pschede wschem wot Haeckela, profesora w Zena. Pschipadrh je tutomu žwetonahlađej, kotrež je potajkim Boha přejažy, wulki džel luda we wschem worschtač, wožebje w tých tak mjenovaných požvucžených, kotsiž kóždu nowotarsku wucžbu jačo „evangelion“ pschitwoſmu, wožebje, hdž ſo žam ſ dobrohmi pocžinkami prawje njeſnejžu a tajka wucžba jim ſ woli je; tehorunja pschipadrh jemu wulka ſyka luda delních worschtač, a ſozialdemokratija ſaloži a natvari ſo po prawom na tých wucžbach.

Po najnowšich wucženzach je materialismus nětko pschewiniyen. To bě wón ſa teho, ſiž we wérje ſteji, hižo, předy hacž ſo něhdže w člowjefskim roſumecžu narodži. To bě wón tež pschezo po měnjenju runje tých najbzlavniſich wucženjow, tež pschirodophytinikow. Do tých ſluſha Newton, ſiž 1727 ſemr. Je to ſlatony a wulowaný wucženz a ſaberasche ſo wožebje ſe woblicženjom a ſ pschephytovanjom wschelakich podeňdenjow a ſjetvjenjow w pschirodze, kaž ſe žwetlom, ſ hwěſdamí atd.

Kaž wschitzh wulzy pschirodophytinizh bě Newton ponížn a poſorný člowjef, kotrež wjedžesche, kaž jara je člowjefski roſumecž wobmiesowaný. Krótko do ſwojeje žmijereče rječnih wón: „Njevém, ſa cžo mje žwet ras ſměje. Ssam psched ſobu ſyn, jenož kaž hólz, kotrež pschi morju hrájkasche a ſo na tém wjeſelessche, hdž hdž a hdž bôle hladki kamusčk abo rjeñiſhu muſčku hacž ſwetscha namaka, mjes tém ſo ſo tón zýl hulki ozean njeſchephant a njeužlédzený pschede minu wupſchestréwache.“

So Žeſuž to jene, schtož nufne a bješ kotrehož ničo njeſhy, wo tém bě Newton pschewědežen. Tež dla tež ras wupraji: „Sa ſym w ſwojim živjenju dwojale naſuſnyk, mjenujzý naſpředy, ſo ſym ja wulki hréſchnik, a potom to druhé, ſo je Žeſuž Khrystuž jedyn hischeče wjeſchi Šbožni.“

Newton je tež tón, wot kotrehož ſcžehovaze kražne ſlowo mamy: „Božo, twoje žwetlo! Potom widžimy, ſto mam ſchinicž.“ Božo, twoju móz! Potom chzemý ſchtož dýrbimy! Božo, twoje žohnowanje, twoje ſpomoženje! Potom dokonjamy, ſchtož chzemý!“

Dokelž tajkich žwědkow ſa ſobu mam ſto předy ſo, ſmy ſebi teho njeponalnje wěſci, ſo jedyn Bóh je a wodži wscho, ſo jedyn Žeſuž Khryst naſch wumóžnik a ſbóžnik je a ſo duch teho jeneho Boha ſtukuje nětke a hacž do wěčnoſče. Ale niz jeno teho dla! Tole jenož podpjera a ſepjera ſa naž člowjekow, ſiž pač na prawej pač na lewej noſy ſhromja. Naſcha nježmijertna — tež pschi wschem wadventiftach a druhich -iftach nježmijertna — duscha nam to praſi, ſchepnje, ſjewi, jeli ſo ſebi ſhwile wsach, w tém ſwetnym čaſu na nju poſluchač. Wot Boha ſem je ta duscha, po Bohu ſo jeji tu ſtyscheče a po nim ſo žedži, dóniž njeje ſažo w Bohu!

A tajži nowi a najnowši wucženz ſu drje nam pomoznizh w pschewinjenju materializma, tola woni nam njeſku ſwajſlarjo a towaſchojo na pucžu k Bohu, hdž pschi tém wschem přeja to duchotne a maja wérnu ſa privatnu wěz kóždeho, kotrež

móžesč měč abo tež njetrjebasch. A teho dla njemóžea a njebudžeja tež tajte wucžby a pschednosčki ſpotojicž pýtazeho a niz ſpotojicž to žedženje a pýtanje teje „duſche“, w kotrež je živne to „duchowne“. Snans potom, hdž pschewinjeny tež w ludu a w člowjekach tutón wot wědomnoſeži hižo pschewinjeny materialismus, ſnano potom ſažwita člowjekam nowe ranje noweho živjenja, w kotrežmž wschem ta žwěza, to ſkónzo je: Žeſuž Khrystuž!

Zyrkej a ſtat.

— Tež „zyrkej a ſtat“ prajich, hdž ſhonich, ſchto ſo we Schizh ſta, ale hinač, hinač hacž pola naž. Synoda ſa Žurich w Schizh bě wobſamka, ſo móža tež žonske ſ fararjom býž. Tole wobſamkjenje žyrlvineje synod ſe ſtata ſada wobkručžila. Tak dýrbi, — tak piſche něchtó — ſtat zyrkej wobarnowacž psched wězami, kotrež ſo žyrfwi njeſchifteja! — Pschecžiwo njeſobkručenju bě ſo wožada na wulkoſtatne žudniſtwo Schizh poſvořala, tola podarmo, tež tu buchu wotpoſasani, tak ſo njemóže hižo ſa fararja wuſwolena knježna Pſiſke ſaſke ſaſtojnſtwo naſtupicž. Pschi tém pač ſo hischeče někotſi ſ tamneje wožadu nočzedža ſměrowacž ale chzedža ſo, kaž ſo piſche, na lud povoſacž. —

— Dženža, abo lěpje, wczera, 1. haprleje, je wažný džen ſaſkeje ſakſeje krajneje žyrlvje. Nowy wožadový porjad naſtuji ſywoje knježtvo. Tež dla tež konſitorium ſ wožebithym ſlowom wožadu na tuto wažne pscheměnjenje dženža poſasuje, pschede wschem na to, ſo chze nowy wožadový porjad nowe živjenje, živne ſobuſtutkovanje zýleje wožadu ſbudžicž. — Tutón wožadový porjad nježměſch ſaměnicž ſ nowej žyrlvinskej wuſtawu. Tuta hischeče njeje ſavjedžena a hdž ſo to ſtanje, njeje tež hischeče wěſte. Prjedy hacž nowa wuſtawa njeſchindže, njeſchindže tež nowy evangelski biskop. —

Mýſlīčki ſ Mat. 26, 41.

Gethſemane! To je wožebite mjeno! Ma eži wjele prajicž! Tam je Žeſuž Khrystuž w požlednjej noži, tam ſo ſtyskno modli, tam woſla tých ſwojich, ſo býčhu ſobu wachowali a ſo ſobu modlili: „Wachujče a modleče ſo, ſo do ſphtowanja njeſchindže.“ Duch je hotowy, ale cželo je ſlabe.“

„Njemóžecže dha wý jenu hodžini ſo minu wachowacž?“ tač Žeſuž ſwojich wožobníkow naſwari. Temu ſenjeſej bě tač ſtyskno woſolo wutroby, ſo wot modlitwy poſtaže, ſo tých ſwojich ſe ſpanja budži, ſo jich tač rjez tſchaſy, ſo býčhu wotučili. Hdže to jow tuta ſtysknoscž?“

Gethſemane je to tſecže w jenym rynku tſjoch mjenom, w jenym rynku trojakič podenženjow ſenjeſoweho živjenja, abo ſo lěpje prajimy, ſenjeſoweho cžerpujenja. To přenje ſ nich je trojake ſphtowanje pschi ſpočatku. Satan chyzsche Žeſuža pschewinycž, předy hacž bě dozylka ſwoje dželo wumoženja ſapocžal. Podarmo to! Móžný a žylny satan, tola žylniſchi Žeſuž Khrystuž! Satan bu wotpoſasany.

To druhé a hrjedžne ſodenženje je to, ſchtož ſo ſta na horje pschekražnjenja. Tu wotemri ſo Šbožnik ſyka njebjeſka kražnoſeč. Wón móžesche kaž Eliaž, žmijereče njevoptawſchi, ſo ſwojemu njebjeſkemu Wótzej hicž, býli to chyzl. Wón njeſtrjebasche na ſo wsach tón druhí wjele cžezſchi džel ſwojeho wumožeſkeho ſtutka, to cžerpujenje. Wón to njetrjebasche, abo potom wostachu člowjekojo w hřechu a ſatamanju. Ale Žeſuž Khrystuž chyzsche dokonjecž to, ſchtož bě ſapocžal, tež psches hórk cžerpujenje a ſtamnu žmijerež! S hórk pschekražnjenja ſlineži hacž na hórk ſolgath to předorwanje cžerpujenja a žmijereže a

na Golgatha bu dokonjane to požlednje, w Gethhemane pak tole požlednje a najčežsche sapočjane.

Gethhemane! Tam widzi Jeſuš Chrystus pucz martry a kichiz hñjercze a widzi tež te legiony jandželov, kotrež može swołac̄, a pobinjschi hñwojich njeſcheczelow žo wrózicž i prawizn hñwojego Wótza. — Gethhemane! Tam widzi Jeſuš Chrystus jatamanych člowjelov w hréchach a hubjenosći a widzi tež dom Wótza njebjessi, kotryž chze wotewricž tutym wbohim člowjefam! Gethhemane, tam wojuje, schtož člowjeske, semiske je w tuthm Jeſuſu Chrystusu, kiž bu člowjek mjes člowjefami, s tej bójſkej Luboſczu, kotaž w Jeſuſu bě žo ſjewila; to člowiske boji a strachuje žo psched boloſczu a krawnej hñjerczu, ta luboſcz bójſka chze to wumóženje psches hórké cjeripjenje. Teho dla to ſtyskne, hñuboſke ſdychowanje: „Mój Wótce, jeſi móžno, njech tón kheſich wote minje prječ dže, ale wſchał niz kaž ja chzu, ale kaž ty chzes!” Teho dla to dolhe ſtyskne wojowanje, tak wulke, ſo ſebi pyta towarſchow w tajſim wojowanju: „Njemóžecze dha wž jemu hođim se minu wachowacž?” Teho dla to budženje, to budženje ſe ſpanja wóczkow, to budženje ſe ſpanja myſlow: „Wachujecze amodlęce ſo, ſo do ſpytowanja njeſchiidzecze! Duch je hotow, ale czelo je ſlabe!” Jeſuſ Chryst ſnaje wucžobnikow, ſnaje člowjelov a wě, ſo woni tak wjele ſlabſchi wojowarzio a tak wjele bóle njeſedžbliwi wachowarjo.

Gethhemane! Sam je ſo Jeſuſ Chryst tam dyrbjal do wubedžiež, ſam a wopuſhczem wot člowjefow! Wopuſhczem niz wot Boha! Ta luboſcz i člowjefam je dobywała kaž na horje pſchekraſnijenja! Troſumisč nětko ſ najmjeiſcha naſdala, ſchto to wſcho wuprajene w tych tſjoch krótkich ſłowach 46. ſchtucžki: „Stańeže! Pójmy! Hlaſ, bliſko je, kotryž mje pſcheradži!”

Svdom pſchicžinow, ſo modlitwa njebu.

„Proſcheze a wam budže date!” Tole ſłowo je wérne, a ſbožowny, ně ſbóžny tón, kotryž to je naſhonil! Prajischli: „Ja njeſkym!” dyrbisč wjedzecž, ſo to ſłowo dale praſi: „Pytajcze a wž namakacze!” Sažo a ſažo dyrbisč ſo modlicž, a mutrniſcho a ſ wjetſchej dowěru! „Wuſhlyſchenje pak je tola wuwoſtało!” ſtyschu tu a tam praſicž. Sa teho rěka w bibliji dale: „Klapajcze, a Wam budže wotewrjene!” Štej wérnu a dowěru, kotaž horj pſchekadža, dyrbisč ſo modlicž, a twoja modlitwa budže wuſhlyſchana, drje husto doſez niz po twojimi člowiſkimi ménjenju ale pak tola po tym ſłowie Jeſuſowym — Matth. 7, 11 —: „Jeli ſo tehoodla wž, kiž wž wſchał ſli ſcje, móžecze waſhim džecžom dobre darj dawacž, wjele ſklerje waſch wócež, kiž w njebjesach je budže dobre wěžy dawacž tym, kiž jeho proſcha”.

A ſelko kraſnych pſchikkadow ſa wuſhlyſchenje modlitwom mam̄ tola! Biblija eži jich podawa wjele a naſhonjenje kſchecjanow tehorunja: Mojsaſhowe modlenje 2. Mojs., 17; Hanina modlitwa 1. Sam., 1; Eliazowa modlitwa 1. kral 18; modlitwa kſchecjanſkeje woſady, Zap. ſt. 12; — Lutherowa modlitwa ſa Melanchthona; modlitwa macjerje Moniki ſa Augustina. —

Ale, prajisch, ſo ta modlitwa bjes wuſhlyſchenja wosta, to ſtawa ſo tola tak jara, jara husto! To ſnadž maſch praſije, jeli ſo ſo njeje ſtało po Matth. 7,11. Ale czechodla? Hdyž niz tehoodla, ſo ſkomdži něchtio wot teho, ſchtož předyh prajachm̄, dha roſpominaj, hacž tomu njeſadžewaja 7 pſchicžinow.

1. Jes. 59 2: „Waſche ſklerje roſdžela Waž a waſcheho Boha; a waſche hréchi potaja jeho woblicžo pſched wami, ſo njebudžecze wuſhlyſchani”. — Twoje hréchi, kotrychž ſy ſebi wědomny, ſadžewaja, ſo modlitwa je wuſhlyſchana.

2. Zap. 1, 6, 7: „Nječ profy pak we wérje a njebudž njeſtih; pſchetož, ſchtož je njeſtih, tón je runje jako mórfka žolma,

kotaž wot wětra budže honjena a mjetana; tón ſam̄ člowjel njeponyſl ſebi, ſo by ſchto wot teho ſenjeſa dóſtał!” Dwěl dwělowanje ſahacža próſtroje.

3. Zap. 4, 3: „A hacžrunje prožycze, dha wſchał nicžo njeſtanjecze, tehoodla, ſo wž ſte prožycze, ſo byſhczze to w hñwojich lóſchtach pſchecžinili!” — Dokelž ſ modlitwu ſte a ſamopaschnie pſtacž, niz pak, ſchtož i cjeſci Bozej, njeſožecze wuſhlyſchenja wohladacž.

4. Mark. 11, 25 a 26: „Hdyž wž ſtejicze a prožycze, dha wodajcze, macje-li ſchto pſchecžimo ſomu, tak ſo by tež waſch wótž w njebjesach wam waſche hréchi wodał. Hdyž wž pak njevodawacze, dha tež wam waſch Wótž, kiž je w njebjesach, njebudže waſche hréchi wodač!” — Schtož ſo ſ wutrobu modli, kotaž nje-modawa wiňikam, ſopowjedži ſam hñwoj modlitwe wuſhlyſchenje.

5. Pschifl. 21, 13: „Schtož hñwoj modlitwa ſathyka pſched woſonjom tych hñudych, tón budže tež wołacž a njebudže wuſhlyſchany.” — Njeſmiſnoſc ſteji wuſhlyſchenju twojeje modlitwy na pucžu.

6. Pschifl. 28, 9: „Schtož hñwoje wucho wotwobrocž, ſo by ſakón njeſhyschal, teho modlitwa je hroſnoſc”. — Šahaczejo Bozej woli pucž, ſahacžich wuſhlyſchenju modlitwy pucž.

7. Hes. 13, 3: „Eži ludžo wižaju ſe hñwoj wutrobu na hñwojich pſchibohach a džerža na pohóřſchenju hñwojeje ſklerje; dyrbjal dha ja jím wotmolwiež, hdyž ſo mje prafšeju”. — Pſchibójſtwo ſteji wuſhlyſchenju modlitwy na pucžu.

Sesnawſchi tute 7 pſchicžinow a ſesnawſchi pſchi nich ſameho ſo, wě ſnadž někotryžkuſi, czechodla modlitwa njebu wuſhlyſchana.

S blifka a ſ dalofa.

— S Čeſkoflouwafſkeje pſiche ſo wo tym tež tu hižo naſpomnjenym zyrkwiſkim hibani, ſo ſo džen a bóle roſſchérja a to w Čeſkoflouwafſkej ſamej kaž w Čeſkém, ſežu (Böhmerwald). Woſebje ſylne je tuto hibanie w Prahy a wokolinje. Katholſte nowinu mjenuju jo jene njeſbože, kotrež je tak katholſke kſchecjanſtvo tam potrjechilo. Ale ſchto ma dobyt ſ tuteho hibania? 30 000 je ſo jich tam i evangeliſkej zyrkwi pſchisamkuſlo a 85000 čeſkoflouwafſkej nazionalnej zyrkwi, tola 128 000 ſ tych, kiž ſ ſaſhloſkeje zyrkwije wuſtupichu, je jich nětko bjes wérhwoſnača, t. r. ſtronka ſózdeje zyrkwi. Se 100 katholikow w Prahy je jich pſchezo 42 ſe zyrkwije wuſtupilo.

— Víſtowanje: Do Pruskeje. Š.: Wutrobný džak ſa dopiſ a ſa wſcho ſobudželanje a podpjeranje! Je nam wulke wjeſzelo, ſo ma naſche ſopjenko w někotryž pŕuſkikh woſadach telko cžitarjow a cžitarókow, wjazh hacž w naſchich wulkich ſakſkich. Byhmy radlubje wjazh a drobnisčeho ſ pŕuſkikh woſadow a ſ pŕuskeje zyrkwi do zyla pižali, doſtawam ſak ſe maſčiſny a dopiſow. Duž, ſchto by chyž tu pomhacž!? A ſchto by chyž pomhacž, ſo by ſo naſche evangeliſke ſopjenko w pŕuſkikh woſadach — a to ſam̄ne placži ſa naſche ſakſke — bóle roſſchérja. Nuſne je to jara a dwójzy, woboje, ſe ſtejnischcza evangeliſkeje wěry kaž ſe ſtejnischcza ſserbotvſtva! A czeſko to njeje, tule na tutymaj wulzy wažnymaj polomaj nabožneho a narodneho ſirvjenja něſchto hódne dokonjecž! Czeſko to njeje ani ſa ſserba w Pruskej, ani ſa ſserba w ſakſkej. Duž: Bohu i cjeſci, ſserbam i žohnowanju!

— M. D. w B. ſa Palmarum. — Š. w R. ſa Žutry. — P. P. naſtarwki!!!

Cžiſhež a naſtawki: Šsmolerjez knihičiſkeje ſerbi, ſap. družſtwo ſ wobm. rul. w Budyschinje.